

До 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка Як Тарас став вільним

“Душевний стан Тараса в цей час був жахливий, - згадував Сошенко.

- Довідавшись, що справа його звільнення, задуманого такими впливовими людьми, як Венеціанов, граф Вієльгорський, Жуковський, незважаючи на всю їхню впливовість, все-таки вперед не посувається, він прийшов якось до мене страшенно схвильований. Проклинаючи свою гірку долю, він не щадив і егоїста-поміщика, який не відпускав його на волю. Врешті, погрозивши йому страшною помстою, він пішов од мене. Не знаю, щоб він зробив, коли б справа про його викуп не скінчилась щасливо. У всякому разі я дуже перехвилювався за Тараса і чекав якоїсь біди”.

“Сторгувавшись попередньо з поміщиком, - розповідає сам Шевченко у своєму листі, - Жуковський просив Брюллова написати портрет, щоб розіграти його в лотереї. Великий Брюллов відразу погодився, і скоро портрет Жуковського був готовий у нього. Ціною цього портрета (2500 руб. асиг.) куплена була моя воля, в 1838 р., квітня 22”.

Про це, як сприйняв Тарас першу звістку про звільнення, Сошенко переказує так:

“Одержавши від Пошехонова роботу – намалювати чотирьох євангелістів, я сплів у квартирі й старанно працював. Це було наприкінці квітня. Я жив у тій самій квартирі, майже в підвалі чотириповерхового будинку... У нашому холодному Петербурзі запахло весною. Я відчинив вікно, яке було врівень з тротуаром. Раптом до моєї кімнати через вікно вскакує Тарас, перевертає мого євангеліста, мало не збивши мене з ніг, кидається мені на шию і кричить: “Воля! Воля!” – “Чи не здурів ти, Тарасе?” А він усе стрибає і кричить: “Воля! Воля!” Зрозумівши, у чому річ, я вже й сам почав душити його в обіймах і цілувати. Сцена ця скінчилася тим, що ми обидва розплакалися, мов діти”.

М.К.Чалий, український громадський і культурний діяч